

ÖMER SEVİNÇGÜL

SONSUZ HAYAT
SENİ BEKLİYOR

İSTANBUL

... ———— ———— ———— ———— ———— ...
ÖZEL İNSANLAR ARIYORUM

CARPE
DIEM

Özel İnsanlar Arıyorum Sonsuz Hayat Seni Bekliyor

Yazar: Ömer Sevinçgül
Yayın Yönetmeni: Sibel Talay
Kapak Tasarımı: Ravza Kızıltuğ
Mizanpaj: Tamer Turp

Carpe Diem Kitap

Yayın No: 199
Yerli Roman-Öykü / Genç Kurgu Kitaplığı
1. Baskı, İstanbul, Ağustos 2018
Yayıncılık Sertifika No: 12366

ISBN: 978-605-144-162-7

Lacivert Yayıncılık Sanayi ve Ticaret A.Ş.
Cağaloğlu, Alemdar Mahallesi,
Alayköşkü Caddesi, No:5 Fatih / İstanbul
0212 511 24 24
kitap@carpediemkitap.com

carpediemkitap.com
facebook.com/carpediemkitap
instagram/carpediemkitap
twitter.com/carpediem_kitap

Baskı ve Cilt:
Sistem Matbaacılık
Davutpaşa, Yılanlı Ayazma Sokak, No:8
Topkapı / İstanbul
0212 482 11 01
Matbaa Sertifika No: 16086

® Bu kitabın tüm yayın hakları, anlaşmalı olarak
Carpe Diem Kitap, Lacivert Yayıncılık
Sanayi ve Ticaret Anonim Şirketi'ne aittir.
İzinsiz yayılamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

Ben, kar adam.
Gördüm.
Kar adamlar kar evleri bekliyorlar.
Kar, kar, kar!
Erir akar.
Gördüm ben tan vakti.
Büyük yuvarlak gelecek.
Harlı o.
Titredim.
Gölgeye sarıldım.
Rüzgâra tutundum.
Eriyorum.
Ewelim seyyal mayi.
Sonum buhar.
Tayeraaan!
Tut beni yâââr!

~ 1 ~

Seni bir arkadaşım tavsiye etti. Uzun zamandır görüşmüyorduk kendisiyle.

Bir kafede buluşmuştuk. Eskiden, buhranlarım hafifken, henüz ilerlemeden önce.

Durumumu biliyordu. Bir ara seni anlattı bana. "Mektup yazabilirsin, yadırgamaz" falan dedi. İsrar etti yazayım diye.

Günlerce tereddüt ettim. Bazı yazılarını gördüm, okudum. Hoşuma gitti. Sonunda sana yazmaya karar verdim.

Yazma kararında rüyamın da önemli etkisi oldu. Ben pek rüya görmem aslında. Fakat bu kez gördüm işte. Kimseye anlatmadım. Sana anlatabilirim.

Dümdüz bir ovadaydım. Yürüyordum. Ovanın sınırları görünmüyordu.

Hava bulutluydu. Etrafı yoğun bir sis kaplamıştı. Etrafıma baka baka, yavaş yavaş ilerliyordum.

İleride silik bir karaltı gördüm. Bir insan olabilirdi. Beni yalnızlığımdan kurtarabilirdi.

Yanına gittim. Yaşı kırka yakın biriyle karşılaştım. Oturuyordu.

Sirtını mermer bir mezar taşına dayamıştı. Baktım, taşın arka yüzünde ismim yazılı.

Ben ne zaman ölmüştüm? Nasıl? Mezar taşıma yaslanan bilirdi belki. Dikkatle tekrar ona baktım.

Hayret! Yirmi yıl sonraki kendime bakıyordum. Yüzü donuktu. Gözleri acılıydı. Benim o oluşuma ya da onun ben oluşuna inanamıyordum.

“Kimsin?” diye sordum. Bir yankı gibi “Kimsin?” diye karşılık verdi.

Sonra kendi kendine konuşmaya başladı. Mırıl mırıl bir şeyler söylüyordu.

Ne diyor diye merak ettim. Dilinde bir söz vardı. Sürekli onu tekrar ediyordu.

“Rabbim beni bana bırakma! Rabbim beni bana bırakma!” diyordu.

İşitebilmek için iyice yaklaşmıştım. Birdenbire yüzüme şiddetli bir tokat vurdu. Uyandım.

Dilime dolandı, ben de aynı sözü söyler oldum. Niyet etmeden. Farkında olmadan.

Kimsele anlatmadım. Fakat yazmak istedim. Unutmamak için.

Not defterimi aldım elime. Baktım, adresin var. Hani arkadaşım ısrar etmişti ya. Bari sana yazayım dedim.

Kafam karışık, hem de çok. Tokadı hatırlıyorum. Yüzümde acısı var hâlâ. Belki de ben öyle sanıyorum. Psikolojik bir etki olabilir.

İnanıyor muyum? Kuşkulu. Yolum engellerle dolu. Beynimde sesler var. Uyuyamaz oldum.

Senden ne bekliyorum? Emin değilim. Belki beni tanımanı.
Belki dinlemeni. Belki de anlamanı.

Sorularım olabilir. Bilgi isteyebilirim. Kuru bilgi yetmeyebilir.
Belki bir tutam ruh verirsin ruhundan.

Hani "Rabbimi!" diyorum ya, işiten biri var mı gerçekten?
Kim beni benden alacak? Kim beni bana bırakmayacak?

Hayatı biten nereye gider? "Nere" diye bir yer var mı? Yoksa
o da mı kurgu?

Henüz kapıdayım. Eşikteyim. Hepsini söyleyemem. Belki
zamanla. Fırsat verirsen. Ne istiyorum?

"Rabbimi!" dedim ya, feryadımı duyan varsa ilgisiz kalma-
yabilir. Seni benim için bir kalem yapabilir.

Kim bilir!

İşte hâlim! Daha fazla söze gerek var mı? Bırakma beni,
tut ellerimil

Cismimle olmasa da ruhumla, kalbimle, sevgimle ya-
nındayım. Sen istediğin sürece hep yanında olacağım!

Dikkat ettin mi, genel dünya içinde herkesin özel bir
dünyası var.

Bu dünya aynı zamanda bir defter. Hayatın da bir
kalem. Yaşayarak yazılar yazıyorsun.

Ömür defterini seçimlerin ve yapıp ettiklerinle kendin
dolduruyorsun.

Bu defter zamanla kitaplaşıyor. İyi ya da kötü bir kitap
olmak senin elinde. Mahşer günü gelince önüne konacak.

Fakat mr konusunda büyük bir aldanış içindeyiz. Bir an içinde yaşıyoruz, yalnız Őimdiye sahibiz ama geçmiŐ ve gelecek zamanları da bizim sanıyoruz.

Berber aynalarındaki yansımaları bilir misin? Bir nde ayna vardır, bir de arkada. Görüntü birbiri içinde yansır, o küçücük oda uçsuz bucaksız bir meydan gibi görünür.

Ömür de böyle. GeçmiŐ ve gelecek aynalarındaki yansımaları bizim sanıyor, aldanıyoruz. Heyhat! Bir vehim, bir kuruntu, bir aldanış bu.

2

Bizim mahalleden ben yařlarda bir kız öldü. Beklenmedik bir anda gidiverdi.

İnsan yaşlanır da ölür gibi sanılar vardır ya hani, ben de böyle düşünüyordum. Buna düşünmek denirse tabii.

Fakat bu ani ölüm kafama balyoz gibi indi. Kimi geceler aniden uyanıyorum. Odam karanlık oluyor. Düşünmeye başlıyorum.

Ölümüm geliyor aklıma. Kalkıp ışığı yakıyorum. Uyumak gelmiyor içimden.

İnsan ölür, kaçınılmaz son. Yüzleşmek, kabullenmek o kadar zor ki. Bazen yüzleşiyorum ama kısa sürüyor bu. Bir süre sonra korkularım tekrar başlıyor.

Yokluk kavramının düşüncesi bile derin acılar veriyor. Nasıl yok olurum ya! Sevdiklerim de yok olup gidecekler.

Evet, inanmak istiyorum! Ne kaybederim ki inanmakla? İçimi kemiren řu kuşkularım da olmasa.

Nasıl ölür insan, neler görür, nerelere gider, kimlerle karşılaşır, hep bunları düşünüyorum.

Hayalimdeki ölüm imgesi, eli tırpanlı, başı kukuletalı, siyah pelerinli bir adam.

Kimi zaman ölüm bir kurtuluş gibi geliyor bana. "Hadi öl" deseler ister miydim, bilmiyorum. Kafam çok karışık...

İnancım yetersiz sanırım. Uzun süre bunları düşünmemeye çalıştım. Bu tür konuşmalara kulak tıkadım.

Sen nasıl bu kadar rahat olabiliyorsun anlamıyorum. Şunun formülünü versen de rahatlatsan beni.

Neyse, hep korkularımdan söz ettim, yetsin artık, başka şeyler de konuşalım.

Söylemiş miydim, delice bir okuma tutkum var benim. Denemeler, şiirler, denemeler, öyküler yazıyorum.

Yazarlık konusunda bana yardım eder misin? Bazılarını göndereyim sana. Fikrini açık açık söyle. İncinir, üzülür diye düşünme. Deneyimlerini paylaşırsan sevinirim.

3

Bir olay, bir varlık, bir kavram kendi kendine olumlu ya da olumsuz bir şey söylemez bize.

Nesneldir bunlar. Ne korkutucu ne de sevindiricidirler. Biz anlam yükleriz onlara.

Ben onun hakkında ne düşünüyorsam, onun bendeki etkisi de öyle olur.

Mesela, ölüm bir yok oluş mu yoksa daha güzel bir âleme gitmenin aracı mı?

Can alıcı melek eli tırpanlı, insanı titreten acımasız bir seri katil mi, yoksa en kıymetli malımız olan ruhumuzu alıp başka bir âleme götüren güvenilir bir elçi mi?

Sen nasıl inanıyor, nasıl düşünüyorsan onların sendeki tesiri de öyle olacaktır. İnsan kendi aynasına yansıyan görüntülerin etkisi altındadır.

Evrendeki tüm olaylar, belirtiler, görünümler senin ruh aynana göre biçimleniyor, görünüyor.

Gerçi onların bir hakikati var. İlahi isimlerin tecellisinden ibaret. Fakat bunu kabul etmeyip kendi aklını yeterli sanan mağrur kişi göremiyor.

Ölüm konusuna bakış açıları, düşünceleri, tutumları ve davranışları bakımından insanları iki kısma ayırmak mümkün.

Birinci kısma göre ölüm, hayat ışığının bir daha parlamamak üzere sönmesidir, ömrün bitmesidir, sevgililerden ayrılmaktır, kara toprak altına girmektir, yok olmaktır, keza sevdiklerinin de aynı dehşetengiz akıbeta maruz kalmasıdır.

Bunlar, ölümü düşünmeden yaşamak ister, meselenin konuşulmasına bile tahammül edemezler.

Korku ve kaygı içinde yaşar, avcıyı görünce başını kuma sokan devekuşu gibi davranırlar.

Fakat düşünmek istemeseler de kendilerini bekleyen o amansız hakikatin farkındadırlar.

Bir engerek yılanı gibi zihinlerinde beklemektedir ölüm fikri, yok demekle yok olmamaktadır.

İkincisi, inanan insanın bakış açısıdır. Yaratılış nede-nini bilen, yolunun sonsuza gittiğine iman eden kişi için ölüm son değil, başlangıçtır.

Güzel bir âlemin kapısıdır. Dünya zindanından ahiret bahçelerine seyahattir.

Daha önce ölen sevgililere kavuşma vesilesidir. Ruhun ten kafesinden kurtulmasıdır. Ebedi hayat kitabının önsözüdür.

Kabri nurlar şehrinin giriş kapısı bilen, buna göre düşünen elbette korkmuyor ölümden.

İnancının derecesine göre ölümü özlüyor bile. Şu dünya zindanından bir kurtuluş gibi görüyor...

Ölüm gerçeğiyle yüzleşmekle ilgili bir misal vereyim sana. Kadim dille ifade edecek olursak, bir temsil.

Evinin bir odasında bilinmez bir varlık var. Onun sürekli orada olduğunu biliyorsun ama kimdir, nedir, nasıl biridir, bilmiyorsun.

Yüzleşmeye de korkuyor, gece gündüz korku içinde yaşıyorsun. Çünkü her an çıkabilir.

Halbuki aslında o iyi biri. Tanısan, yüzleşsen, korkun geçecek, hayatından lezzet alacaksın.

İşte ölüm de böyle. Bir gün mutlaka geleceğini, yaşarken dakika dakika ölüme yürüdüğünü biliyorsun. O hep seninle.

Fakat yüzleşmemişsin, onun güzel bir vesile olduğunu bilmiyor, korku içinde yaşıyorsun.

Yazarlık konusuna gelince... Korkunu, ölüm hakkındaki düşüncelerini, duygularını güzel ifade etmişsin.

Öbür yazıların da böyleyse iyi yoldasın demektir. Fırsat bulursam onları da okur, söylerim fikrimi.

Fakat acele etmemelisin. Tam anlamıyla bir zaman fukarasıyım. Yaz, gönder ama hemen cevap bekleme.

~ 4 ~

Bir yolcu gibi hissediyorum kendimi. Durdurulması mümkün olmayan bir yolculuk bu. Neler çıkacak karşıma, bilmek istiyorum...

Bedenden ayrı bir tarafım varsa o nereye gidecek? Bir diriliş söz konusuysa bu nasıl olacak? Bunların akla uygun bir açıklaması var mı?

Bütün iman rükünleri tevhide dayanır, ondan nur ve kuvvet alır. “Allah vardır, birdir. Her şeyi bilir, irade eder. Kudreti her şeye yeter” diye iman etmek öbür iman rükünlerinin temelidir.

Melekler onun masum kullarıdır, ahiret onun yurdu-
dur, kader onun ilmidir, kitaplar onun kelimidir, pey-
gamberler onun elçileridir.

Allah layıkıyla tanınmazsa iman rükünleri yeteri kadar anlaşılabilir, insan da kuşkulardan kurtulamaz.

Haşrin, ölümden sonra dirilişin, ebedi hayatın, ahiretin elbette bir hakikati var!

Fakat ölümden sonra diriliş sürecini kendi bilgi ve gücünü ölçü alarak değerlendirirsen işin içinden çıkmazsın.

Seni ve bütün insanları ilmi, iradesi ve kudreti sonsuz olan Rabbin diriltecek.

Niçinini, nasılını daha sonra konuşuruz. Ben evvela ebediyet yolunun ilk durağı olan ‘mezar’dan söz edeyim.

Mezarla kabir âlemi birbirine karıştırılıyor. Bunlar aynı şey değil elbette.

Mezar ‘ziyaret edilen yer’ demek. Bazı bedenler usulüne uygun biçimde mezara gömülür, orada çürür, toprak olur.

Bazı bedenler yakılır, küle dönüşür. Bazı bedenler denize atılır, ziyaret edilecek bir adresten bile mahrum bırakılır.

Ölüm ise, ruhun bedenden ayrılmasıdır. Ruh, ölüm anında beden hapsinden kurtulur.

Bedeninden ayrıldıktan sonra bütünüyle çıplak kalmaz. Latif, ince, gözle görünmez bir bedeni vardır onun. İşte bu bedeniyle götürülür yeni âleme.

Dünyada kaldığı sürece bedene bağlı olan ruh, ölüm sebebiyle bir derece serbest kalır.

Bedende mahpusken görmek için göze, işitmek için kulağa, düşünmek için beyne muhtaç olan ruh, artık bunlar olmadan da görür, işitir, bilir.

Dünyadan, şu görünen âlemden ‘kabir âlemi’ne bir yolculuktur bu.